Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 360/2026
02.04.2026. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Милене Рашић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Николе Драгићевића, поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К.бр.1777/23-Кв.бр.1196/25 од 02.12.2025. године и Апелационог суда у Београду Кж1 52/26 од 12.02.2026. године, у седници већа одржаној дана 02.04.2026. године, једногласно је донео:

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Николе Драгићевића, поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К.бр.1777/23-Кв.бр.1196/25 од 02.12.2025. године и Апелационог суда у Београду Кж1 52/26 од 12.02.2026. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог основног суда у Београду К.бр.1777/23-Кв.бр.1196/25 од 02.12.2025. године усвојен је захтев Првог основног јавног тужилаштва у Београду Ктр. бр.8730/25 од 17.07.2025. године, да се у поступку за изрицање јединствене казне осуђеном АА преиначе раније пресуде у погледу одлука о казни, па су преиначене само у погледу одлуке о казни затвора правноснажне пресуде и то пресуда Првог основног суда у Београду К бр.1777/23 од 02.11.2023. године, правноснажна дана 02.11.2023. године, којом је окривљени АА оглашен кривим због извршења кривичног дела Неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1 Кривичног законика, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, која ће се извршити на тај начин што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним Законом који уређује извршење кривичних санкција, без примене електронског надзора и пресуда Основног суда у Чачку К.бр.333/20 од 13.04.2022. године, правноснажна дана 22.12.2022. године, којом је окривљени АА оглашен кривим због извршења продуженог кривичног дела Тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204 став 1 тачка 1 Кривичног законика у вези са чланом 61

став 1 и 5 Кривичног законика у вези са чланом 33 Кривичног законика, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, коју је дужан да издржи по правноснажности пресуде, а истовремено је одређено да ће се казна затвора извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује уз примену електронског надзора, па је суд осуђеног АА, узимајући му као утврђене казне затвора по пресуди Првог основног суда у Београду К бр.1777/23 од 02.11.2023. године, правноснажној дана 02.11.2023. године, у трајању од 1 (једне) године и по пресуди Основног суда у Чачку К бр.333/20 од 13.04.2022. године, правноснажној дана 22.12.2022. године, у трајању од 1 (једне) године, осудио на јединствену казну затвора у трајању од једне године и десет месеци, док су у преосталом делу наведене пресуде остале неизмењене.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 52/26 од 12.02.2026. године одбијена је као неоснована жалба браниоца осуђеног АА, адвоката Николе Драгићевића и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду К.бр.1777/23-Кв.бр.1196/25 од 02.12.2025. године.

Против наведених правоснажних пресуда, захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Никола Драгићевић, због повреде закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев као основан, преиначи побијане пресуде и одбије захтев Првог основног јавног тужилаштва у Београду Ктр. бр.8730/25 од 17.07.2025. године `или да укине наведене пресуде и списе преддмета врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа коју је одржао без обавештавања јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног АА, адвокат Никола Драгићевић истиче да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка и то одредбе члана 4. став 2. ЗКП, јер су наведене одлуке измењене на штету осуђеног, чиме је истовремено одлуком о кривичној санкцији учињена и повреда кривичног законика и то одредбе члана 45. став 3. КЗ. Ово из разлога што су пресудама Првог основног суда у Београду К бр.1777/23 од 02.11.2023. године и Основног суда у Чачку К.бр.333/20 од 13.04.2022. године окривљеном изречене казне затвора и истовремено одређено да ће исте издржавати у просторијама у којима окривљени станује, док је побијаним пресудама окривљеном изречена јединствена казна затвора коју треба да издржава у Заводу за извршење кривичних санкција.

Повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП постоји, између осталог, када је одлуком о кривичној санкцији повређен закон, односно уколико суд изрекне врсту казне која није допуштена по закону или која није предвиђена за одређено

кривично дело, или ако прекорачи најмању или највећу меру прописане казне, или ако изрекне споредну казну када то није допуштено, односно не изрекне споредну казну када је њено изрицање обавезно.

Према одреби члана 45. став 3. КЗ ако учиниоцу кривичног дела изрекне казну затвора до једне године, суд може истовремено одредити да ће се она извршити тако што ће је осуђени издржавати у просторијама у којима станује уколико се с обзиром на личност учиниоца, његов ранији живот, његово држање после учињеног кривичног дела, степен кривице и друге околности под којима је дело учинио може очекивати да ће се и на тај начин остварити сврха кажњавања.

Одредбом члана 62. став 1. КЗ прописано је да ако се осуђеном лицу суди за кривично дело учињено пре него што је започело издржавање казне по ранијој осуди или за кривично дело учињено за време издржавања казне затвора или малолетничког затвора, суд ће изрећи јединствену казну за сва кривична дела применом одредаба члана 60. овог законика, узимајући раније изречену казну као већ утврђену, а казна или део казне које је осуђени издржао урачунаће се у изречену казну затвора.

Одредбом члана 60. став 2. тачка 2) КЗ прописано је да ће суд, ако је за кривично дело у стицају утврдио казне затвора, јединствену казну изрећи тако што ће повисити највећу утврђену казну затвора, с тим да јединствена казна не сме достићи збир утврђених казни, нити прећи 20 година затвора.

Одредбом члана 552. став 1. тачка 1) ЗКП прописано је да се поступак за изрицање јединствене казне покреће на захтев јавног тужиоца или осуђеног и његовог браниоца ако је против истог осуђеног у две или више пресуда изречено више казни, а нису примењене одредбе о одмеравању јединствене казне за дела у стицају.

Из цитираних законских одредби, према налажењу Врховног суда, произлази да је дозвољено спајање казни затвора које окривљени по одлуци суда сходно члану 45. став 3. КЗ, треба да издржи на тај начин што не сме напуштати просторије у којима станује (тзв. „кућни затвор“) и изрицање јединствене казне по правилима за одмеравање казне за дела у стицају.

Уколико је јединствена казна затвора изречена у трајању до једне године, суд ће ценећи све околности из члан 45. став 3. КЗ, одлучити да ли ће одредити да се изврши на начин што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује (тзв. „кућни затвор“), а уколико је јединствена казна изречена у трајању преко једне године, суд не може одредити да ће се иста извршити тако што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује.

Врховни суд налази да је суд усвајањем захтева за изрицање јединствене казне Првог основног јавног тужилаштва у Београду Ктр.бр.8730/25 од 17.07.2025.године и преиначавањем ранијих правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К. бр.1777/23 од 02.11.2023. године и Основног суда у Чачку К.бр.333/20 од 13.04.2022. године у погледу одлука о казни, тако што је окривљеног АА осудио на јединствену казну затвора у трајању од једне године и десет месеци која ће се извршити у заводским условима, првостепени суд поступио у складу са одредбама члана 60. став 2.

тачка 2. и члана 62. став 1. КЗ, члана 552. став 1. тачка 1), члана 552. став 1. тачка 1) и члана 556. став 1. тачка 1) ЗКП.

Према томе, када је јединствена казна изречена у трајању од преко једне године, као што је то у конкретном предмету случај, не могу се применити одредбе члана 45. став 3. КЗ, па се неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА указује да је побијаним правноснажним пресудама на штету окривљеног повређен закон из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 45. став 3. КЗ, јер суд није прекорачио овлашћења нити учинио другу повреду закона код изрицања кривичне санкције – казне, већ је по сили закона дошло до измене у начину извршења казне.

Иако се бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости позива на пресуду Врховног касационог суда Кзз 320/18 од 13.03.2018. године, по оцени Врхоног суда, не ради се о истој правној ситуацији обзиром да је у том предмету дошло до повреде закона из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП у вези члана 453. ЗКП, односно забране преиначења на штету окривљеног, из разлога што је већ једном била донета одлука о изрицању јединствене казне, која је укинута поводом жалбе браниоца и није постојала друга жалба изјављена на штету окривљеног, па у поновном поступку суд није могао донети неповољнију одлуку на штету окривљеног, а што све наведено није случај у овом кривичном поступку.

Са свега изложеног, а на основу одредаба члана 491. став 1. ЗКП донета је одлука као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Немања Симићевић, с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић